

den Grund, at det synes os klart, at man vil borttage enhver Spore for Arbejderne til at melde sig ind i de anerkjendte Sygefasker, enhver Spore, som Udfigten til denne Sikkring ellers kunde yde. Forholdet vilde jo blive det, at man i Virkeligheden kom til at stille dem, der ikke ville melde sig ind i Sygefasker, selv hvor de kunne det, gunstigere end dem, der have gjort det, dersom man tænkte sig Mindretallets Forslag vedtaget, og det kan Flertallet ikke gaa ind paa. Hvad hele Udvalget iøvrigt har foreslaaet med Hensyn til denne Paragraf, er kun en Udførelse af den Tante, jeg har ibegrundet ved § 1, Noget, der maatte til, naar Arbejdere for egen Regning skulde ind under Loven. — Derimod er der ved Forslag under Nr. 6 givet et Tillæg. Der er jo i det Hele taget ikke i Lovforslaget gaaet meget specielt til Værks med Hensyn til Beregningen af den Understøttelse, som Paragrafen hjemler; der er kun ganske i Almindelighed sagt — i denne Forbindelse erindrer jeg om, at Regjeringsforslaget er gaaet ind paa en Forhøielse, som Udvalget i Fjor foreslog — at Understøttelsens Maximum er $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige daglige Arbeidsfortjeneste, medens der ikke er givet nærmere Regler om Beregningen. Andre Steder er man gaaet til mere specielle Regler, og det er jo muligt, at dette af andre Hensyn kunde findes rigtigt. Det er et enkelt Bidrag til en Veiledning i denne Henseende paa et specielt Omraade, som Udvalgets Forslag Nr. 6 tilfigter, nemlig forsaavidt angaar de i Søfarten beskæftigede Personer, som oppebære maanedlig Løn i Penge og Kost. Dette Bidrag forudsætter man nemlig skulde gives derved, at der paa Indenrigsministerens Foranstaltning skal beregnes og offentliggøres Tarifer paa Grundlag af, hvad der har været akkorderet i Kjøbenhavn, idet man veed, at der ikke er Forskjel mellem Hyren her og andetsteds, hvilke Tarifer altsaa skulde kunne lægges til Grund ved Bestemmelsen af, hvad der nu kan anses for en saadan Matros' eller Søfarendes Arbeidsfortjeneste, hvorefter Understøttelsen jo skal beregnes.

I Lovforslagets § 5 omhandles det andet Tilfælde, nemlig at Vedkommende omkommer ved Ulykkestilfældet. Vi have der for det Første stillet et Forslag, der gaar ud paa at udslette den Forskjel mellem Frederiksberg Bydistrikt og Frederiksberg Landdistrikt, som Forslaget havde, men som ikke stemmer med de virkelige Forhold. Landdistriktet er saa lille og saa nær ved Bebyggelse, at der ingen Grund er til at behandle det paa anden Maade end By-

distriktet. Dette har jo nu imidlertid mindre Interesse. Men dernæst møde vi saa her det andet Disfenspunkt, idet et Mindretal ogsaa paa dette Punkt har foreslaaet en Forhøielse af Satserne, Procenterne, ved Beregningen af den Understøttelse, der ved et saadant Dødsfald tilfalder Enken og Børnene, nemlig fra 14 til 20 pCt. for Enken, fra 7 til 10 pCt. for hvert Barn, og det samlede høieste Bidrag fra 35 til 50 pCt. Udvalgets Flertal har ikke kunnet gaa med til dette, og det væsentlig af Hensyn til, at disse Satser maa staa i et aabenbart ere valgte med Hensyn til et passende Forhold til de Satser, der gjælde ved Embedsmænds Enkers Pensionering. De af Mindretallet foreslaaede Satser blive jo rigeligere end den Overlevelsesrente, der tilkommer Embedsmænds Enker. Med Hensyn til Mindretallets Motivering heraf maa jeg nu bemærke, at hvis den skulde tages efter Ordene, vilde den sikkert af de fleste Embedsmænd blive betragtet som en meget blodig Ironi. Det hedder nemlig: „for det Første ere Embedsmændene saa gunstig stillede i Henseende til Lønningsforhold, at de ere i Stand til foruden Pensionen at fikke deres Enker Overlevelsesrenter, hvortil de jo ogsaa ere forpligtede ifølge Lov af 5te Januar 1851“. Ja, det er netop dette Sidste, at de ere forpligtede, hvorpaa det kommer an; thi, at de ikke ere saa gunstig stillede, at de let kunne gjøre det, det kan jeg efter min Erfaring og mit nøie Kjendskab til mange Embedsmænd forsikre. Denne Forpligtelse, der af Lovgivningsmagten er paalagt dem og fornuftigvis er paalagt dem, er et særdeles trykkende Vilkaar for mange af dem, og sandelig ikke en let Sag for dem. Man kan sikkert ikke sige, at de danske Embedsmænd ere saa gunstig stillede, at de let kunne udrede den. Det er et meget stort Procentbeløb af mange Embedsmænds aarlige Indtægt, der maa affes paa den Maade. Jeg maa derfor antage, at Mindretallet mener, at de ere gunstig stillede i Forhold til Arbejderne, og hvis det er Meningen, antager jeg ogsaa, at Mindretallet er enigt i, at denne Ordning er rigtig og retfærdig. Dette er i alt Fald Lovgivningsmagtens Opfattelse, og hvis Mindretallet er enigt deri, saa er Konsekvensen deraf den, at denne Relativitet maa bevares paa ethvert Punkt, og den kræver altsaa, at kun i samme Forhold, hvori Embedsmænds Enker faae Understøttelse, ville Arbejdernes Enker faae Understøttelse, medens det vilde være et Brud paa denne relative Retfærdighed, om man søgte at udjevne Forskjellen i den økonomiske Stilling mellem